

Dulin Jenő

pszichológus (Budapest, 1936. március 3.)

Iskoláimat a Rákoshegyi Általános Iskolában, a budapesti Piarista Gimnáziumban – államosítás után –, a Kölcsey Ferenc Gimnáziumban végeztem, ott érettségiztem. 1954-ben a MÁV-nál helyezkedtem el, ahol forgalmista lettem, eközben 1955–57 között a MÁV tisztképző intézet, majd az 1958–63-as években az ELTE Bölcsészettudományi Karának pszichológushallgatója voltam. Ebben az időben a MÁV Pályaalkalmasági Vizsgáló Állomáson dolgoztam mint vizsgálatvezető, ez az intézet volt később első pszichológus-munkahelyem is. Főleg MÁV-dolgozók – mozdonyvezetők, más forgalmi dolgozók –, illetve gépkocsivezetők alkalmasságvizsgálatát végeztem. 1963-tól 25 éven keresztül a Csepel Vas- és Fémművek pszichológiai laboratóriumát vezettem. Itt készítettem el kandidátusi disszertációm is, amely a hagyományos és korszerű munkahelyek személyiségalkító szerepét vizsgálta. Csepeli munkahelyem a hetvenes évek elején már az ország egyik legjelentősebb munkapszichológiai laboratóriuma volt, ahol hat-hét pszichológus végzett igen jelentős és elismert munkát. Ebben az időszakban kezdett kibontakozni az akkor még nagyon kevésbé ismert ergonómiai irányzat, melynek térhódításában szintén fontos szerepünk volt. Sokféle vizsgálatot, egyes esetekben alkalmazott kutatást végeztünk, melyeket Magyarországon több helyen alkalmaztak, felhasználtak, de ennek eredményeként számos kongresszuson előadásokat tartottunk, illetve jelentős publikációkat készítettünk. A laboratórium egyébként sokféle pszichológiai alkalmasságvizsgálatot is végzett fontos, kiemelt munkakörökben, ahol a szűrés alapja a veszélyeztetettség vagy a betanulási idő hosszúsága, illetve szociálpszichológiai követelmények játszottak szerepet. A vizsgált munkakörökben a balesetek száma 25-30 százalékkal csökkent, csökkent a betegállományban töltött idő, nagyobb volt a hatékonyság, így több jövedelemhez jutottak a dolgozók. Emiatt szívesen látott szakemberek voltunk mindenütt.

1988-ban pályát változtattam, megkeresésre a Közlekedési Főfelügyelet Pályaalkalmasság-vizsgálati Intézete igazgatói beosztását vállaltam el, ahol tíz esztendeig – nyugdíjba vonulásomig – dolgoztam. A felkérést azért is vállaltam, mert a közlekedéssel egész életemben foglalkoztam, továbbá az intézet egy jól szervezett, elismert, magas szakmai színvonalon álló munkahely volt. Vezetésem alatt több jelentős esemény történt. Így például a személyszállítást végzők vizsgálata, a Volán vállalatoknál dolgozó autóbuszvezetők időszakos szűrése, az ötször sikertelenül vizsgázottak pályaalkalmassági minősítése, az intézeti igazságügyi szakértő szakemberek kijelölése és munkába állítása. Az ott töltött idő alatt született meg az utánképzés intézménye és az előéleti pontrendszerrel kapcsolatos elképzelések megvalósítása. Való igaz, hogy ez utóbbi két feladat

nem közvetlenül az intézet munkájához tartozott, de szakembereink ténylegesen szerepet vállaltak a rendszerek kialakításában és működtetésében. A pontrendszer akkori kialakításában személy szerint, az ORFK felkérésére, mint a „humán tényező” munkacsoport vezetője dolgoztam. Ma is állítom, hogy egy jól működő pontrendszer, különösen abban az esetben, ha egységet alkot a PÁV rendkívüli vizsgálataival és az utánpótlással, jelentős közlekedésbiztonsági megelőző rendszer lehetne.

Kinevezésemtől kezdve folyamatosan törekedtem arra, hogy a közúti közlekedésbiztonságot befolyásoló, irányító, ellenőrző szervezetekkel jó együttműködés alakuljon ki. Így elsősorban az Országos Balesetmegelőzési Bizottságot emelem ki, de számomra fontos a Magyar Pszichológiai Társaság, ahol a közlekedésszociológiai szekciónak a mai napig is elnöke vagyok. Számomra kimondottan felfröszelő érzés volt, hogy amikor nyugdíjba mentem, Katona Kálmán minisztertől átvehettem a Baross Gábor-díjat. Örülök annak, hogy még ma is kéri véleményemet, sokat szerepelek a rádióban, néhány tévécsatornán és újságokban.

Munkában töltött időm sok tapasztalata közül talán ezeket lehet említésre méltónak tartani. Végezetül életem két fontos mozzanatáról szeretnék még beszélni. Az egyik a családom, amelyben két felnőtt gyermekem egyéni és magas szintű boldogulását szemlélhetem. Már három unokám van, akik sok örömet szereznek. A másik a sporttal kapcsolatos. Nevezetesen, több mint negyven éve vitorlázom, harminc éve versenyszerűen is. Talán nem tűnik túlzott dicsekvésnek, ha leírom, hogy tízszeres magyar bajnok vagyok, és több mint négyszáz versenyen első, második vagy harmadik helyet szereztünk sporttársaimmal.

Dömölky Lídia

vívó, edző (Budapest, 1936. március 9.)

Osztom Andre Gide Nobel-díjas francia író véleményét:

„Nehezen vallom be, hogy most olyan idős vagyok, mint azok, akiket nagyon öregnek tartottam fiatal koromban.”

Hetven évet nehéz summázni pár sorban, inkább csak a meghatározó részekre érdemes a kívülállónak is kis figyelmet szentelnie.

Hálásan gondolok vissza az engem emberségre, figyelmességre, becsületes őszinteségre nevelő szüleimre és mindig mellettem álló, jóban-rosszban a mai napig is segítséget nyújtó bátyámrá!

Köszönöm a „sportnak”, hogy megtanított előbb önmagamot legyőzni, hősiiesen viselni, okulni a kudarcokból és

megbecsülni a sikereket, hogy majd a nagy versenyeken diadalmasan tudjam képviselni hazánk színeit. Ebben a csodálatos közegben a nagyszerű elődök és nemes ellenfelek között csiszolódtam értékesebb emberré. És köthettem nagyon értékes, életre szóló barátságokat, itthon és külföldön egyaránt.

Szerencsésnek mondom magam, hogy mindig remek tanítómestereim voltak. Az iskolában, a főiskolán, az edzőteremben.

Azt hiszem, jogos büszkeséggel mondhatom azt is, hogy negyvennyolc éve meleg, szerető házasságban élünk párommal, aki mindig bölcs és önzetlen szeretettel segít.

Anyatigrisként imádott gyermekeim, minden apró és nagyobb gondja miatt még ma is úgy szorongok, mint csecsemőkorukban. Lelkesedek sikeik láttán, és megszakad a szívem, ha bajban érzem őket. Tőlük kaptam az öregkor legszebb és egyetlen „csodáját”; a négy remek fiúunokánkat.

Életem derekán gazdagodtam egy nagy kinccsel. Berczik Sára, a magyar és a nemzetközi mozgásművészet „apostolasszonya” krónikásából barátjává és tanítványává fogadott. Közös munkánk alatt megtanított a testi-lelki harmónia elválaszthatatlanságára és az esztétikus mozgás varázsára. Fantasztikus pedagógiája, diplomatikus, finoman intelligens személyisége magával ragadott. Ezt a mai napig is igyekszem, ha csak töredékében is, tovább adni...

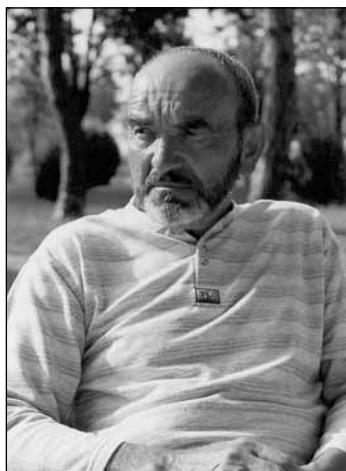
Miután Sári néni itt hagyott, tanítványával, a sok balszerencsés szülő és kisgyermek arcára újra mosolyt és hitet varázsló Dévény Anna barátságával ajándékozott meg a sors.

Kicsit átformálva, de talán valahogy így mondanák a régi görögök: Ültettem fát, szültem fiút és leányt, írtam könyvet – megérdemlem, hogy szerető férjemmel együtt még egy kicsit élvezhessük unokáinkat!

András Gaál

Gaál András

festőművész (Gyergyóditró, Románia, 1936. március 9.)

Erdélyben, Hargita megyében születtem. 1950–54 között a marosvásárhelyi Zene- és Képzőművészeti Középiskolában tanultam, majd 1954–59 között a kolozsvári Ion Andreescu Képzőművészeti Akadémia festészet-pedagógia szakán végeztem. 1959–1999 között rajztanár voltam Csíkszeredán. Tagja vagyok a Romániai Képzőművészek Országos Szövetségének (a megyei fiók elnöke voltam 1968–1989-ig), majd 2002-től a MAOE tagja vagyok. 2000-ben Magyarországon telepedtem le.

Rajztanár voltam, és büszke vagyok sok volt tanítványomra, akik ma művésztársaim. Rengeteg kiállítást szerveztem Csíkszeredán az egész ország számtalan képzőművésze számára. Az 1974-ben alakult Gyergyószárhegyi Barátság Művésztelep-

nek – Zöld Lajos újságíróval és Márton Árpád festőművésszel – alapító tagja és harminc éven át művészeti vezetője voltam. Az itt készült festmények, szobrok, grafikák képezik ma Románia egyetlen kortárs képzőművészeti gyűjteményét, melynek a reneszánsz Lázár-kastély ad otthont. De életemet igazán a festészet töltötte ki, ez adta a legfőbb beteljesüléseményt.

Egyéni kiállítások 1964–2005 között: Csíkszeredai Múzeum, Marosvásárhelyi Stúdió-Színház, Sepsiszentgyörgyi Múzeum, Kézdivásárhelyi Múzeum, Székelyudvarhelyi Művelődési Ház, Gyergyóditró, Korunk-Galéria, Kolozsvár, Csíkszeredai Kisgaléria, Gyergyószentmiklósi Múzeum, Balásy-kúria, Kászonaltiz, TIT-Galéria, Debrecen (Márton Árpáddal közös), Vay Ádám múzeum, Vaja, Sopron (Várkerület Galéria és Erdélyi Ház), Bátaszék, Budapest (Gellért Szálló), Hajdúhadház, Chisineu (Moldávia), Hortobágy, Pro Art-Galéria Gyergyószentmiklós, Kriterion-Galéria Csíkszereda, Mosonmagyaróvár, Békéscsaba, Sárvári Múzeum, Szombathelyi Művelődési Ház. Gyűjteményes kiállítások: Csíkszereda, Székelyudvarhely, Székelykeresztúr, Gyergyószentmiklós, Gyergyószárhegy (1986), Marosvásárhely (1987), Brassó (1988), Csíkszereda (1996), Győr (2003).

Csoportos kiállítások: Debrecen, Hajdúböszörmény, Tokaj, Budapest, Hortobágy, Hatvan, Győr, Nyíregyháza, Esztergom, Makó, Baja, Szekszárd, Keszthely, Jászberény, Székesfehérvár, Gödöllő, Ajka, Törökbálint, Kaposvár, Kézdivásárhely, Gyergyószárhegy, Marosvásárhely, Kolozsvár, Ungvár, Munkács, Szabadka, Hajdúhadház, Barcelona (Juan Miró rajzbiennálé), New York, Washington D. C., Essen, Stockholm, Eskilstuna, Párizs (Magyar Intézet), Bessans, St. Michel, Hesperange, Mexikó. Tanulmányutaim: Szovjetunió, Csehszlovákia, Magyarország, Németország, Ausztria, Hollandia, Belgium, Franciaország, Svájc, Olaszország. Művésztelepek: Hajdúböszörmény, Gyergyószárhegy, Nysa, Hortobágy, Kámjánka, Rezi, St. Michel, Munkács, Vaja, Gyula, Őrszentpéter, Abádszalók, Bucka-Gányo, Pannonhalma, Berekfürdő, Bessans, Hajdúszoboszló, Magyarlapos, Dunaszerdahely, Balatonvilágos, Veránka, Alsóörs, Törökbálint, Szentendre, Budapest, Kecel.

Monumentális munkák: Cantata Profana – kerámiamozaik a csíkszeredai Municipiumi Művelődési Házban (közös munka), színes mozaik a gyergyószentmiklósi Szakszervezeti Művelődési Ház homlokzatán (közös munka), katolikus templom vitrói Tusnádfürdőn (közös munka), Kodály örök (pannó Hajdúhadházon), Debrecen poétái (pannó az Aranybika Szállóban), Nagyjaink és Szent István intelmei (mindkettő Hajdúhadházon). Díjak: Káplár Miklós-díj (1972 és 1973), Pro Urbe Csíkszereda (1996), Boromisza Tibor-emlékérem, Szárhegyi Alkotótáborért emlékérem, Vízfestők Társasága-díj Hatvanban, EMKE Szolnay Sándor-díj (1999), Tőkés Sándor-nívódíj, (2001), Cívis Nemzetközi Művésztelep nívódíja (2002), Életműdíj, Hargita Megyéért Díj (2003). Műveim megtalálhatók erdélyi múzeumokban és számos köz- és magángyűjteményben Erdélyben, Magyarországon, Németországban, Ausztriában, Kanadában, Izraelben, USA-ban, Ukrajnában, Svédországban, Svájcban, Hollandiában, Japánban, Franciaországban, Szlovákiában. 2004-ben állandó galéria nyílt Gyergyóditróban a szülőfalumnak adományozott húsz munkából.

Ars poeticám: szeretem és szenvedéllyel járom a természetet, képeim nagy részén ezek az élmények jelennek meg, nem fizikai valóságukban, hanem egy-

egy táj hangulati eleme villan meg. Az ég és a föld feszített ívei között játszom a ritmusok és harmóniak bennem visszhangzó rezzenéseivel. Szeretem az embert, az arcok barázdáit, a szemekből sugárzó emlékekkel kacérkodom, miközben portrét festek.

Vermes László

agrármérnök (Budapest, 1936. március 20.)

A két világháború közötti utolsó igazi békeévek egyikében születtem Budapesten, a csillagászati tavasz kezdete előtti napon, még éppen a Halak csillagkép jegyében, polgári családban. Édesapám (Vermes László, 1907–1979) postatiszt, majd műszaki-forgalmi igazgató volt a Magyar Postánál, édesanyám (sz. Brezovszky Margit, 1913–1983) a polgári középiskola elvégzése után nőiszabó-mesterlevelet is szerzett, aminek nagy hasznát vette a család a háború utáni nehéz időkben. Felmenőim között mindkét ágon hosszú időre visszamenően kimutatható a magyar és a lengyel nemesi származás, s mivel apai nagyanyám révén német vér is csörgedezik ereinkben, családom tipikus példájának tekinthető annak az integráló erőnek, amely a magyarságban évszázadokon át föllelhető, s amely természetes módon egyesítette és tette magyarrá a Kárpát-medencében érvényesülő különböző külső hatásokat. Famíliámról még annyit, hogy egy testvérem volt (Vermes Imre, 1940–2002), a matematika és ábrázoló geometria professzora, akit élete teljében gyógyíthatatlan betegség vitt el az élők sorából.

Feleségemmel (sz. Metz Zsuzsanna, 1939) 1959-ben kötöttünk házasságot, tanítónóként működött és iskolaigazgató-helyettesként vonult nyugdíjba (1996). Egy lányunk (Judit, 1960) és egy fiunk (Csaba, 1963) született, utóbbit szintén gyilkos kór ragadta el körünkből 2004-ben.

A II. Rákóczi Ferenc Gimnáziumban érettségiztem (1954), majd a Gödöllői Agrártudományi Egyetemen szereztem előbb általános mezőgazdasági mérnöki (1959), később öntözéses növénytermesztő szakmérnöki diplomát (1962), és ott is doktoráltam (1970). Az egyetem elvégzése után két évig gyakorlati munkaköröket töltöttem be, majd a Vízgazdálkodási Tudományos Kutatóközpontba kerültem (Vituki, 1961–1982), ahol különösen a mezőgazdasági vízgazdálkodás és a környezetvédelem szempontjából egyaránt fontos kutatási területen dolgoztam: a szennyvizek, a szennyvíziszapok és a hígtrágyák mezőgazdasági hasznosításának kérdéseivel foglalkoztam. Három, irányításommal működő kísérleti telepen (Debrecen, 1961–1971; Pesterzsébet, 1962–72; Kecskemét, 1972–76), valamint két

üzemi méretű szennyvízhasznosító rendszerben (Gyula, 1969–90; Kecskemét, 1972–90) végzett sokirányú vizsgálataim eredményét fölhasználva szereztem meg a Magyar Tudományos Akadémián előbb a mezőgazdasági tudomány kandidátusa (CSc, 1975), majd a tudomány doktora (DSc, 1996) fokozatot, s publikációim nagy része is az említett témaköröket öleli föl. Az igen összetett kutatói, kutatásszervezői feladat hamar ráébresztett arra, hogy milyen fontos a különböző szakterületek összefogása, ezért 1969-ben létrehoztam és 1990-ig vezettem a Szennyvízhasznosítási Kutatók Munkacsoportját, vitukis kutatótársaimmal pedig közös kiadványt állítottunk össze a teammunkáról (1970). Bekapcsolódtam a témában folyó nemzetközi kutatómunkába és tapasztalatcserébe is, ennek révén számos országban jártam konferenciákon, tanulmányutakon. Publikációs tevékenységem tovább bővült, több mint 15 szakkönyv, tankönyv és egyetemi jegyzet szerzője, illetve társszerzője vagyok, több mint 180 tudományos és szakmai cikkem jelent meg hazai és külföldi folyóiratokban, konferenciakiadványokban.

A Gödöllői Agrártudományi Egyetemre kerültem 1983-ban, itt a kutatás mellett egyre több oktatási feladatot kellett ellátnom, előbb a vízgazdálkodás tantárgy keretében, később a környezetvédelem területén. A vízgazdálkodási és meliorációs tanszéken működtem tudományos tanácsadóként, majd 1988-tól a tanszék vezetőjeként, 1990-től egyetemi docensként és a Mezőgazdaságtudományi Kar dékánhelyetteseként is. Itt dolgoztam ki a hulladékgazdálkodás című tantárgy programját és az agrár-felsőoktatásban használatos tankönyvként a *Hulladékgazdálkodás*,

hulladékgazdálkodás című könyvem anyagát, amelynek első kiadása 1993-ban jelent meg. 1991–93 között a Földművelésügyi Minisztérium oktatási osztályának vezetője voltam, emellett mellékfoglalkozású egyetemi docensként tanítottam a Kertészeti és Élelmiszer-ipari Egyetemen, ahol 1993-ban lettem főfoglalkozású egyetemi tanár. Itt 1994–96 között oktatási rektorhelyettes voltam, 1996–99 között pedig a talajtan és vízgazdálkodás tanszék vezetője. A vízgazdálkodás és a környezetgazdálkodás című főtárgyak, valamint több, a környezetgazdálkodáshoz kapcsolódó melléktárgy oktatását végzem, emellett 1997-ben megszerveztem és azóta is vezetem a környezetgazdálkodási szakirányt a Kertészettudományi Karon. Témacsoport-vezetője vagyok a karon működő doktori iskolának, ahol több PhD hallgató témafelelőseként segítem a doktoranduszok munkáját. Oktató munkám mellett több országos kutatási programban részint vezetőként, részint közreműködőként vettem és veszek részt, közreműködtem számos szakmai konferencia megszervezésében, kezdeményeztem a nemzeti aszálystratégia kidolgozását.

Tagja vagyok a Magyar Tudományos Akadémia és más országos szakmai szervezetek (Műszaki és Természettudományi Egyesületek Szövetsége, Magyar Hidrológiai Társaság, egyes minisztériumok) több állandó és időszakos tudományos bizottságának, 1964 óta titkári, majd elnöki tisztséget töltök be a Magyar Agrártudományi Egyesület mezőgazdasági vízgazdálkodási szakosztályában. 1993-tól alapítója és elnöke vagyok a Talajtan Társaság Talajszennyezettségi Szakosztályának, vezetőségi tagja a Nagyváthy János Gazdaképző Egyesületnek. Több nemzetközi szervezetben

is tevékenykedem, különösen az ICID (Nemzetközi Öntözési és Vízrendezési Szövetség, 1995 óta) és a UNCCD (ENSZ-egyezmény a Sivatagosodás és az Aszály Elleni Küzdelemért, 2002 óta) keretében, utóbbiban a szakértők csoportjának tagjaként.

Szakmai tevékenységem elismeréseként többször részesültem kitüntetésben, a legrangosabbak: Munka Érdemrend bronzfokozata (ET, 1967), Pro Aqua Emlékérem (MHT, 1977), Cserháti Sándor-emlékérem (MAE, 1982), Bogdánffy Ödön-emlékérem (MHT, 1988), ICID Emlékplakett (ICID

MNB, 1993), Kvassay Jenő-díj (MTA, 1999), Széchenyi professzori ösztöndíj (OM, 1999–2002).

Szabad időmben szívesen zenélek és zenét hallgatok, szeretek olvasni, kertészkedni, kirándulni és utazni. Legnagyobb örömöm az unokáimmal együtt töltött idő, a velük való játék és foglalkozás, abban reménykedem, hogy még sokáig részem lehet ebben.

Bárdos Pál

író, dramaturg (Makó, 1936. március 30.)

„Nyolcvan felé – hazafelé” – mondogatta a nagymamám. Hát már én is ráléptem erre az útra. Ebben a korban elvárnak az embertől holmi bölcsességfélét. Útmutatást másoknak. Parainesist. Útbaigazítást a fiataloknak. Legalább jó tanácsot. Ne vesszen kárba az élettapasztalat, legyen haszna az olvasottságnak, tanulsága a tanultságnak. Hát legyen. Megpróbálok elmondani egy történetet, aztán, aki bújt, bújt, aki nem, nem, megyek.

Tízévesen a szegedi téglagyár hideg esőtől vert téglaszárítója alatt találtam magam, ahol két-háromezredmagammal szorongtunk, s téglá volt a párna a fejünk alatt. Csak azért, mert zsidó szakosztályba osztott be a Teremtő. Elterjedt a híre, visznek bennünket tovább. Amit mindenki kívánt, hisz nem volt ott túl jó dolgunk. Mondták, három transzport, az első nagyon jó, kórház, árvaház, öregek otthona, hát mindenki rohant, könyörgött, oda igyekezett bejutni. Nagyszüleim egész polgári méltóságukat latba vetették, de hiába, nem sikerült az első elutazó csoportba osztatni magunkat. Elkísérték a kiválasztottakat a csendőrök az állomásra, s tompa szomorúság maradt utánuk. Na, ezeknek már jó dolguk van, gondoltuk. S tényleg. Ahogy a célállomásra értek, abba az akkor még ismeretlen nevű lengyel kisvárosba, ahonnan Waldsee feladóállomás névvel levelezőlapot küldtek, s letették a ceruzát, mellyel szintén nem létező személyeket értesítettek, hogy jól vannak, már mentek is a gázba és a tűzbe. Az ottmaradtakból alakítottak egy harmadik csoportot is, abba került a maradék,

a hátralék, a fölösleg. Szégyellte mindenki, aki oda került. Ők egyenesen a Birodalomba utaztak, a volt Ausztriába, mert a bécsi polgármester munkaerőt kért. Szétosztották őket üzemekbe, majorságokba, s nagy részük családi körben, ha csonka családban is, de túlélte a kort, amelybe a zsidók túlnyomó többsége belepesztült. Az én családomat a második vonatba osztották. Mi is elindultunk Auschwitz felé. A füzesabonyi állomáson azonban rövid volt a kitérő, elálltuk az ellenvonat útját. A mohóság, ugye, a telhetetlenség, hogy lehetne még növelni a tengelyszámot, a nyolcvanasával a vagonokba préselt embermassza létszámát. Gyorsan kellett intézkedni, ezért a vonatot kettéosztották. Beszéltem egy makói sorstársammal, aki a vasutasok szapora köpködéssel, káromkodással kevert tanakodását is hallotta, hogy az ő kocsijuk előtt vagy után kapcsolják szét a vontatványt. A szerelvény eleje továbbment, benne családom apai ága. Nem került elő hírmondó se belőlük. A vonat másik végére is mozdonyt csatoltak, s elindult az anyai családommal visszafelé, hogy Ausztriába vigyen bennünket, ahonnan betegen, csontra fogyva, megtört lélekkel, de mindannyian hazakerültünk. („Haza” – írom, pedig akkor hivatalos okmányunk volt róla, hogy hontalanok vagyunk, s nem emlékszem, mikor vonta valaki vissza.)

Na már most az a bizonyos tanulság. Az úgynevezett élettapasztalat. Amit magamfajta hetvenéves állítólag átadni köteles a nála fiatalabbaknak.

Édes fiaim és lányaim! Törekedjete arra, hogy a harmadik vonatba kerüljete! Csak az a baj, mások csinálják a beosztást. Ha pedig a második szerelvénybe sodor benneteket a sors, vigyázzatok, a jó végébe szálljatok a vonatnak. Csak az a bökkenő, nem lehet előre tudni, melyik vége lesz a rossz. Hatalmas Úr uralkodik felettünk: a statisztikai valószínűség.

Azért csak fel a fejjel!

Bárdos Péter